

“Mad” av Jeremy Weller

Det handlar om min mor, förstår du. När jag var sådär fem år förändrades hon plötsligt. Från att ha varit en mycket kärleksfull och ömsint kvinna blev hon som förbytt. Hon blev våldsam mot oss barn och började slå oss, hela tiden. Hela min barndom levde jag i ett tillstånd av skam. Jag försökte hålla isär min tillvaro i skolan och min tillvaro hemma, för jag ville inte avslöja för mina skolkamrater vilken mardröm vi levde i. Och jag lyckades hålla isär dem. Fast det är klart, ibland anade de att nåt inte var som det skulle. En gång, till exempel, så minns jag att en av mina “fiender” flyttade in i ett par hus ifrån oss, och han brukade smyga omkring och spionera på mig. Och han såg min mamma dammsuga gräsmattan, alltså med en dammsugare. Den historien spred sig förstås, som en löpeld, men det lät ju så konstigt så det var ingen som trodde på den egentligen. Men det värsta var nog när min mamma fick för sig att hon skulle kommunicera med teveapparaten.

Kommunicera på telepatisk väg, förstår du. Hon höll på så här: “Min goda vän Richard Barker säger” och “Prins Charles säger” och ibland gick det för långt. Hon blev till exempel fullkomligt besatt av Lous Fremaux, han som var dirigent för Birminghams Symfoniorkester före Simon Rattle. Hon luskade reda på hans adress och hans telefonnummer och började förfölja honom. En dag ringde Fremauxs sekreterare och sa till min far “Vi har en mrs Hodgson här hemma hos mr Fremaux - hon har trakasserat honom i veckor. Vad tycker ni att vi ska ta oss till med henne?” Och min pappa sa “Ring polisen”, för så illa var det, vi hatade henne.